

Foto: Tomáš Holoubek

Draží spoluobčané,

držíte v ruce poslední vydání Klentnického zpravodaje v letošním roce. Zpravodaj jsme věnovali povídání, vzpomínání na to, jaké to bylo krásné, když jsme byli děti, kolik sněhu bývalo a co jsme nacházeli pod stromčkem. Věříme, že vás toto povídání inspiruje a zavzpomínáte si s námi také.

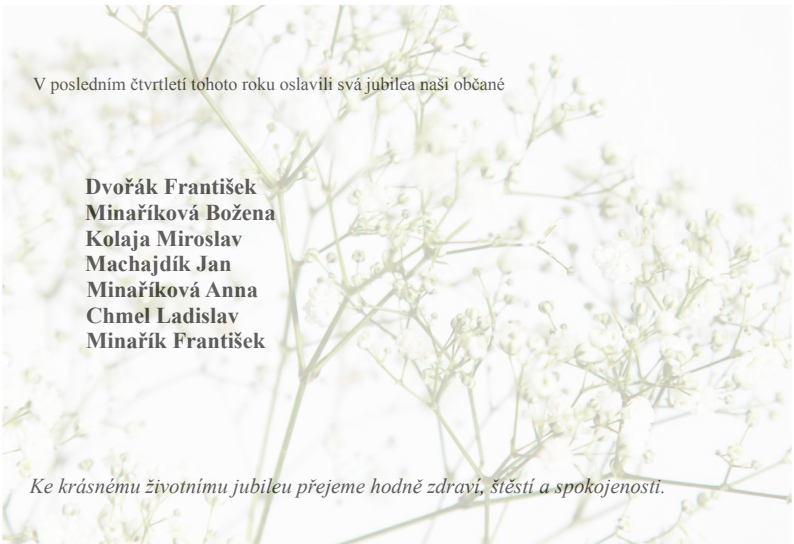
Dovolte nám, abychom vám jménem redakce popřáli hodně zdraví a štěstí v roce 2024.

Našemu zpravodaji si dovolíme přát, aby se k nám v dalším roce přidali noví přispěvatelé, abychom se vyhnuli různým řečnickým přešlapům, o které jsme okořenili společenský život v obci a aby vás náš zpravodaj bavil.

Za usměrňování v našich gramatických chybách děkujeme paní Daně Strouhalové.

Děkujeme za vaši přízeň.

Redakce zpravodaje

V posledním čtvrtletí tohoto roku oslavili svá jubilea naši občané

**Dvořák František
Minaříková Božena
Kolaja Miroslav
Machajdík Jan
Minaříková Anna
Chmel Ladislav
Minařík František**

Ke krásnému životnímu jubileu přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Obora Klentnice

Život v Klentnici není jen o obci samotné, ale i o jejím okolí. Pojďme si připomenout „Klentnickou oboru“.

Obora Klentnice, místními nazývaná Klentnická obora o ploše 485 ha, byla založena roku 1966.

Zdejší porosty jsou tvořeny dubem spolu s habrem a dalšími listnatými dřevinami.

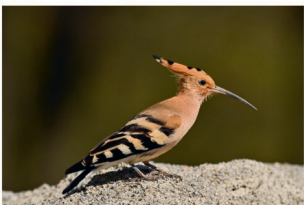
Oboru Klentnici a Bulhary i přilehlé lesy spravují Lesy České republiky, s.p. V oborách je chovaná zvěř jelení, dančí, mufloní a černá. Jedná se o lokalitu velmi významnou a v České republice ojedinělou. Les je tvořen převážně duby, jasany a lipami.

Vyskytují se zde i vzácní živočichové, např. dudek chocholatý.

Děkujeme polesí Mikulov za poskytnutí informací a fotografií.

Autorem fotografií je Petr Martinásek.

Text Ilona Čevelíková

Vzpomínkové povídání - zastavení první

Když jsme se bavili v kruhu redakce o tom, že bychom ještě stihli vydat vánoční zpravodaj, znělo to jako snadný úkol. Uděláme prostě rozhovory s pamětníky, k tomu nějaké povídání, fotky a vánoční pohlázení bude na světě.

Rekl jsem si proč ne.? Rozhovory nahraju na mobil a přepíšu ... je to snadné.

No, a tak to máte se všim, co jdete dělat poprvé. Teprve při realizaci zjistíte, že co se snadné zdát může, zaručeně snadné nebude.

A tak to, co najdete na dalších řádcích, není přepis rozhovoru, ale směs pocitů, přímé řeči, nálady a domněnek.

Rozhovory se odehrály během povedené vánoční akce, jarmarku.

Poté, co jsem ochutnal skvělý svařák a seznámil se s dalšími milými Klentničky, posadil jsem se k prvnímu stolu s nejasnou představou o tom, co se bude v následujících minutách dit.

Nakonec jsem strávil třikrát tři čtvrtě hodiny příjemným povídáním, které zdaleka nebylo jen o Vánocích, ale také o mnoha dalších veselých, avšak i neveselých tématech.

Všechny oslovené dámy s nahráváním rozhovoru a uveřejněním jmen souhlasily.

Olin Beděra

Zastavení první: Pavlovčáčky (paní Vlasta, paní Dana a paní Božka)

Ke stolu, kde seděly tři dámy, jsem si přisedl s obavou, jak se podaří rozvinout povídání o Vánocích a také, zda mi dámy budou ochotny vůbec něco sdělit. Obava se rozplynula už při představování. Ačkoliv jsem všechny dámy od vidění již znal, překvapilo mě, že všechny tři pocházejí z Pavlova.

„My sme se sem přivádaly ... Klentničky jezdily do Pavlova, my sme jako holky chodily na fotbal a u Venuše jsme se potkali, znáte Venuši?“

Stočili jsme řeč, odkud vlastně pocházejí jejich rodiny.

„My sme ze Šakvic.“

„Táta je z Valašska a mamka až z Prešova.“

„My jenom přes Dyju.“

„A odkud z Valašska?“ ptám se.

„No z Drnovic.“

„To tak bylo při osídlování. Náš otec došel sem, pak zavolał jednoho brátru ... dva bráši tady zůstali a třetí se pak vrátil zpátky do Lhoty.“

„Naša maminka, když se nastěhovaly, když šly do toho Pavlova...to byl velký statek. Tři místnosti byly vzadu, tam bydlela paní, Němka se třema dětma Dokud si pro ni nedošli.“

Strávili jsme chvíli tím neradostným tématem odsunu a pak jsme se konečně dostali i k vánočním tématům. No, a já jsem zjistil, že Vánoce, tak jak je znám ze svého dětství, nejsou zas o tolik jiné, jako Vánoce dam, se kterými jsem si povídal.

„A býval sněh?“

„Ježíši manko, tam bývalo sněhu ... když pan Zich jezdil na koňama, bral od nich popel... byl z Milovic... na posypání silnic a my sme chodili s děckama a hned jsme to metli umetali, abychom mohli na tom sáňkovat přes celý Pavlov kolem kostela až dolů.“

„A co zvyky vánoční?“

„Samozřejmě napřed modlitba, pak poděkování, že sme se sešli, večera a pak jedna modlitba, druhá modlitba.“

„Náš tatík jako myslivec moc na modlitby nedal, ale modlitbu sme taky vždycky měli.“

Když jsem pak zmínil, že jsem původně z Dunajovic, strávili jsme chvíli i tím, kdo koho zná a také o tom, že modlitby už se v mém dětství příliš nenosily, ba co víc, když jsem nějakou řekl ve škole, hned jsem byl u soudruha ředitele na koberečku, tedy ne já, ale rodiče.

Ale zpět k Pavlovčáčkám.

„Na večeru býval normálně kapr.“ „Já ne, já ne, já řízek.“

„Na poledne sme měli krupicovou kaši, aby sme vydrželi a to děláme doteď ka. No a večer bohatá večera. A měli sme aj ovoce. Naša mamka odjela do Brna a dovezla, nestrádali sme. Banány nebyly, ale pomeranče se koupit daly... Jinak mísa, křída....“

„A olovo jste lili?“

„Olovo ani ne, ale skořápky.“

„Olovo dělal můj muž ... žufan ještě někde je, děda byl kovář....

Děda došel od Březolup..... Svárov ...“

Tady jsem poprvé slyšel jméno vesnice Svárov a až u dalších stolů jsem pochopil, že je to tady hodně o Svárovjácích, ale k tomu později.

„V Březolupech, když sme dojeli na návštěvu, v deset všichni do kostela stejně jsem obdivovala je a vlastně i tu maminku, že stihla....měli sme hospodářství, krávy, koně, všecko.... navařit. Já ti ani nevím, kdy to všechno dělala? Přišli sme z kostela a bylo navařené...., ale ona byla také v kostele, musela dohlédnout na to, jak se chováme.“

„My sme měli také koně, krávy, prasata, ovečky a kozla ... obecního kozla.“

„Obecního capa měli.“

Povídání - zastavení první

„Když nám ho vzali, řvala sem, chodívala sem za ním do družstva.“

„A co dárky?“

„To, co se potřebovalo“ A najednou skoro jednohlasně: „Šály, čepice, tepláky, hlavně oblečení, punčocháče...“

„Děcka já už půjdu,“ řekla jedna z dam a já se pokusil zvrátit zájem opět na stranu Vánoc.

„A co hračky? Byly hračky?“

„Já měla jednu panenku,“ řekla zasněným hlasem.

„Ale jenom jednu,“ rychle dodala.

„Já sem měla starší bráchy, a dostávala jsem plyšáky, dodneška je mám.“

„Co byla teda ta největší radost?“

„Dárky, strojení stroměčku.“

„Naši ho potají zdobili.“ „Já jsem pokaždé hledala dárky.“

„A celý den se nejedlo.“

„To já jsem snědla, co jsem našla.“ „No ty jsi hotový pohán.“

„V životě sem neviděla zlaté prasátko.“

Pak jsem se dozvěděl, že i zvířata měla Vánoce. Taky, že krávy se pásávaly tam, jak je v Pavlově hasička, v takové prohlubni, pak se to zavezlo smětákem a dnes je tam krásný vinohrad. Že směták býval i u kočky. Nu což, i smeti dnes nedomyšlitelně k Vánocům patří.

Také jsem se dozvěděl, že hromadné oslavy se moc nedělaly. Zpívání u stroměčku apod.

Že v Pavlově se nedělala půlnoční a Pavlovéáci chodili na „půlnoční“ do Klentnice. V Pavlově se ale hrávalo na varhany. Řádové sestry z Klentnice chodily hrát na varhany do Pavlova. A tak jsme se dostali k řádu, který kdysi obýval dnešní ústav.

„Odešly na Beckov. Musely odejít, protože byly důchodového věku.“

„Sestra Berenika, Benedikta, Virginie.“

„Virgine a Martina byly v kuchyni. Mohly sme si povykládat o všem, byly v pohodě.“

Někdy představená řekla: „Danka, tady máš“ .. kvěťák, okurek..... Jezdily, když se vyorávalo v Pavlově, jezdily pomáhat.

Pěstovaly, co vyprodukovaly, dalo se i koupit, přísady apod.“

„Martina, ta krásně malovala. Výmaloanou babičku má dodnes teta.“

„Když sem došly, staraly se o takové lidi, co třeba měli hodně dětí a tak, ale to bylo bokem, prostě jen pomáhaly.“

Pokusil jsem se znovu stočit řeč k Vánocům, ale nedařilo se.

Probrali jsme, jak jsem se dostal do Klentnice a proč, kdo má rád maso a kdo volky, kdo všechno je ještě z Pavlova a proč jsou Pavlov a Klentnice tak lidsky

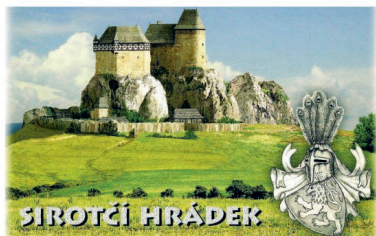
propojené. Kolik lidí chodívalo v Pavlově na fotbal, či táta byl trenér a proč je dobré mít schránku u domu.

„Moc vám děkuji, dámy, za povídání. Dám si svařáček a zkusím vyzpovídat další pamětníky.“

Text Olin Beděra

Okénko do historie

„Historie je zrcadlo, ve kterém vidíme minulost a nalézáme poučení pro budoucnost.“ - Napoleon Bonaparte.

Pokus o rekonstrukci hradu pro dobu kolem roku 1400 se znakem Sirotků, jeho zakladatelů. Barvy erbu nejsou známy.

Základní devítiletá škola.

Pohlednice zasláná roku 1951.

Za možnost zveřejnění pohlednic z soukromé sbírky mnohokrát děkujeme paní Monice Dvořákové.

VÁNOČNÍ ČAS - výstava, jarmark, dílničky

V sobotu 2.12.2023 jsme s radostí hostili všechny na naší vánoční výstavě na obecním sále. Prostor byl ponořen do kouzla vánočního času a návštěvníci mohli nejen obdivovat vystavené dekorace, ale také si užít jarmark s drobným občerstvením a dílničky pro děti.

Vřele děkujeme všem, kteří přispěli svými vánočními dekoracemi, a paní Renatě za vynikající trubičky. Navzdory extrémnímu sněžení se akce velmi zdařila a rádi s vámi sdílíme pár krásných fotografií z tohoto nezapomenutelného dne.

Děkujeme všem za přízeň a účast.

R.S. a I.Č.

VÁNOČNÍ ČAS - výstava, jarmark, dílničky

Adventní koncert v kostele svatého Jiří

V neděli 10. prosince 2023 zazářil adventní koncert v kostele sv. Jiří, který připravila Obec Klentnice ve spolupráci s Římskokatolickou farností Klentnice. Tato kouzelná událost nás provedla barokním repertoárem, kde zazněly nádherné skladby od mistrů jako G. Ph. Telemann, J. S. Bach a B. Marchello.

Večer zasvěcený koncertu violoncella a cembala byl zvláštní díky úžasným interpretacím od talentovaného violoncellisty Jana Škrdlíka a virtuózní cembalistky Žanety Bartové. Jejich vášeň a umělecké nadání dodaly koncertu neopakovatelný půvab. Rádi bychom srdečně poděkovali všem, kteří si našli čas v předvánočním shonu a přišli podpořit tuto krásnou akci. Vaše přítomnost a podpora přinesly do naší obce a kostela sv. Jiří magický okamžik, na který budeme dlouho vzpomínat. Děkujeme!

Mikuláš

V úterý 5.12. navštívil naše děti v obci Mikuláš, kterého doprovázeli anděl a dva čertíci.

Za podporu akce, kterou uspořádal SKŽ, děkujeme.

Vzpomínkové povídání - zastavení druhé

Zastavení druhé: Panenka z polénka

(Eva, Jiřina, Jarka, Eliška)

Potenciální ledy rozpustila slivovica na úvod, zapitá douškem vody a pak už to šlo samo.

„Já su Slovenska, narodila jsem se na Slovensku, od sedmdesátého čtvrtého su na Moravě.“

„A odkud ze Slovenska?“

„Od Povážskej Bystrice. Tá naša vesnička se táhne tak k tým Bílým Karpátom.“

„Vyrůstala jsem u babičky a ty byly narozeny 1901, když byly mladé, bydlely v horách, a když se poznaly s dědú ... náš děda pochází nějak od Turků. Když se vzali, chceli dole do vesnice a postavili si tam 1926 drevenicu a tam já jsem vyrůstala s otčovými rodiči ... s bábou a dědem.“

„Na Štědrý den šel děda do hory, vyřezal stromek a přinesl ho dom doprostřed kuchyně. Pak jsme ho pověsili, nebyl na zemi, na háček ... a ozdůbky byly řukane krásné ozdoby ... kolečky nebyly, batily se salonky. Kdo byl bohatší, tak balil cukr, a kdo byl chudší, balil kvaku ... tuřín. Udělali se také kostečky, kúpilo sa to salonkové balení a udělali se salonky. Pak se to vybalilo a kvaku snědly zvířata.“

„Na večeru jsme měli jenom kapustnicu a hříbkovou polévku.“

„Stůl byl prostřený tak, že tam byly enom talíře. Pod stolem byl lavorek a tam se dávaly kousky a zbytky z večere, odkrojilo se, co bylo ... žádné zákusky nebyly, byl třeba makový nebo ořechový štrůdl, z toho tam bába odkrojila ... do toho lavórku a pak sa to dávalo zvířatům.“

„Vždycky, než sme začali jest, měli sme poplatky. Na poplatky se dal med, oplatek se složil na půlky a ještě jednou a to sa jedlo před večeří, ale ještě než ten med dala na oplatek, tak tím medem na prstu mi udělaly křížek na čele a na zátylku. No, neměla sem to ráda, protože jsem pak měla slepené vlasy. Ještě před tím se ten oplatek chystal zvířatům, takže jsme před večeří šli do maštale ... bába vzala svěcenú vodu, měla také tři petržele svázané a chodila po maštali a po baráku a všeko pokropila, vysvěčila a pak se jedlo a to bylo všecko. Dárčky jako děčka, sme nedostávaly ... setkávání ... to bylo hlavní.“

„A vy jste všechny Klentníčáčky?“

„Ne, já su ze severní Moravy.“

„Já su rozená Klentníčáčka.“

„Já taky.“

„Naši byli ze Svárova. Otec z Vápenek a mamka ze Svárova.“

„Já si pamatuju krásný dárek ... to byla krabice od bot a když jsem ju otevřela, bylo tam poleno a z toho polena byla udělaná panenka, z šustí měla udělané vlasy a byla moc pěkná, to se ně vždycky líbilo, dobře si to pamatuju.“

„Naši hospodařili ... měli jsme hodně hospodářství. Došli sme ze školy a chodívali pást. Na Vánoce zvířata

dostávaly lepší krmení, lepší žrádlo, když se pekly koláče nebo na kamnách takové ty placky, belěšky, tak to sa jim dávalo a potom se jim dali jabka, mrkev. Tatínek dycky chodil, nosil jim jabka a mrkev.“

„Šak sme aj pásávali na Stolové hoře, šak mě utekla do Perné kráva.“

„J sme osmačtyřicky.“

„Já děvčata“

„Kolik lidí bylo narozeno v Klentnici do roku 1948?“

„Bylo nás tak šest až osm, co byli narození v té době v Klentnici, můj manžel taky, on v únoru a já v srpnu, a také další.“

„Většina lidí přišla ze Svárova a z Vápenek. Svárováci a Vápeňáci.“

„Až potom se stěhovali další.“

„Bývalo sněhu, někdy jsme chodili do školy aj pěšky kolikrát. Do Mikulova. Sem sme chodili do páté třídy a pak do Mikulova. Jezdíl ten starý autobus a jako Klentníčáci sme vždycky obsadili tú vlečku.“

„A kde se sáňkovalo?“

„Sáňkovalo se v dědině. Vedle hospody bývala stodola a jak sú ty schody, tak bokem jsme jezdívali na sáňkách dále a zastavili jsme se na

silnici nebo od rybníka po silnici dále.“

„To sice nebylo v zimě, ale v létě si kluci vzali kolo, odšroubovali kolo a od rybníka ho paličkú pošupovali z kopce dolů. To byla sranda.“

„Nejlepší Vánoce jsou ale teď, jak jsou děčka velicí. Když si děčka dojdou po kyselici. Já vařím 20 litrů.“

V deset dojdou děčka s konvičkama, dostanou a pak sedí na ptkaji. Pak jdeme zpívat ke stromku a pak se znova sejdem u večere. Pětadvacátého všicki dojdou, vytáhneme fotky a vzpomínáme.“

„Když mi bylo 10, dostala jsem banán, na vesnici banán to nebylo, že jo ... dovězli mi ho, no myslíte, že jsem ho snědla? Ne, zasadila jsem ho, aby ně vyrůstal a pak sem to odhrazala a byla z něho kaša, ani sem ho neochutnala.“

„Když jsme doma seděli, my dycky po večere jsme se sešli s celú rodínou, tat'kovi bráš, sedělo se, ženské a děčka šly na půlnoční a chlapi mastili karty až do rána, to bylo každý rok.“

Vaření povídl

„Vaření povídl jak bývala naša tetička ... měla kotel a místnost a celú dědina se tam vystřídala a uvařila si povídl. Maminky nám vykládaly a míchalo se a kecalo se a kecalo, vzpomínalo se, co a jak bylo to bylo moc krásné.“

„To byl takový měděný kotel a namísto vařečky měšic ze dřeva a tím se míchalo a když se vařovalo, děčka spaly u nás a my sme tam byli a zpívali sme u toho kotla.“

„... mě bylo 11 rokú.“

Autorské práce

S nadšením vám představujeme Valerii Frýbertovou, mladý literární talent, který nám připomíná, že odhodlání a vášně mohou přenést hory. Přestože nyní žije v Zaječči, její srdce stále bije pro Klentnici, místo jejího dětství, kam se s láskou vrací za svými příbuznými.

Valérie se věnuje nejen psaní, ale je také oddanou fanynkou místního fotbalového spolku SK Klentnice. Její příběh je plný inspirace, odvahy a úspěchů.

Zúčastnila se pěti literárních soutěží a v třech z nich se umístila mezi prvními pěti vítězi. Její literární talent zazářil především v krajském kole soutěže Jižní Morava čte, odkud si odnesla druhé místo. V soutěži Evropa ve škole obsadila páté místo a postoupila do celostátního kola. Jednou z třiceti nejlepších v České republice se stala v soutěži Časopismo - tak plyne čas.

Ale Valérie není jen literární osobnost. Dosáhla třetího místa ve fyzikální olympiádě v okresním kole, což nám ukazuje, že vášně a talent mohou mít mnoho podob.

Jako šéfredaktorka školního časopisu Z@jiček na základní škole ukazuje svůj vůdčí potenciál a kreativitu. Její tým získal první místo v soutěži Časopis roku za titulní stranu v roce 2022 a letos dvě ocenění: třetí místo za nejlepší grafiku časopisu na druhém stupni ZŠ v ČR a třetí místo za nejlepší časopis v ČR.

Valérie Frýbertová nám ukazuje, že s vášní, odhodláním a tvrdou prací můžeme dosáhnout skvělých věcí. Jsme pyšní na její úspěchy a těšíme se na to, co nám přinese budoucnost. Sledujte její cestu, která je plná inspirace pro nás všechny.

Text Ilona Čevelíková

NEJDRAŽŠÍ DAR

Tím, kdo skutečně jsi,
Ti poví třeba dnešní zářící hvězdy.

Samozřejmě, že ty, co jsou na obloze,
rozhodně ne ty, co se pohybují kolem nás v dnešní době.

Uvědomila jsem si,
že kráčet s úsměvem chci.

S tím pravým úsměvem,
Který pro některé může být i špatným zjevem.

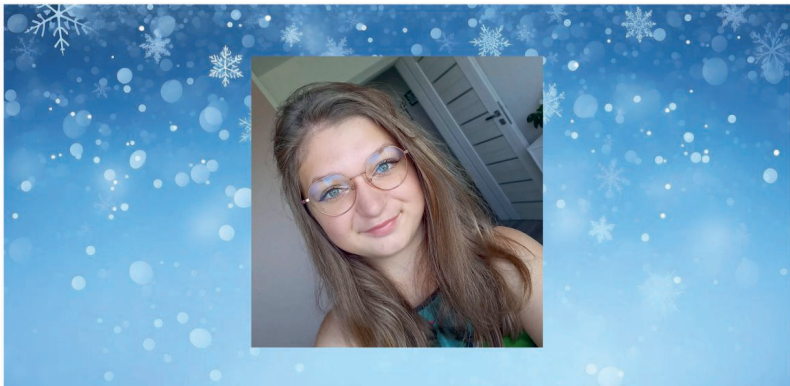
Však co,
Ať si každý myslí buhví co.

Já, si budu fotbal, který neumím klidně hrát,
a u toho i falešně zpívat.

Důležité přece je,
se na to zpětně s úsměvem a radostí podívat.
Samozřejmě, že se objeví urážející zpětné reakce,
však můžu si jen říct:
„Hele ten mluví hezky o svém vlastním světě.““

Bud'me vděční za ten každý den,
třeba i ten nám pomáhá si splnit alespoň malinkatý sen.

A i kdyby ne,
znamená to jediné...
Třeba já se budu snažit život žít naplno,
protože co si budem,
je to to nejdražší, co na tomto světě máme zadarmo.

Vzpomínkové povídání - zastavení třetí

Zastavení třetí: Polívání chlapů a Skala naši paní (paní Vladka a paní Olga)

Třetí zastavení bylo u stolu, u něhož seděly dvě dámy, které jsem za své žití v Klentnici potkal jednou, maximálně dvakrát. Byl jsem tedy velmi zvědavý, zdali mezi lidmi, kteří se neznají, může začít vyprávění. Inu, posuďte sami.

Rozhovor začal tak, že jsme se bavili o sáňkování a já jsem prostě nemohl pochopit, kde že se nachází Skala naši paní. Skala z krátkým, opravdu libozvučné slovo.

„Jezdilo se shora ... tady dolů k cestě, pak ještě od hotelu tady po cestě dolů.“

Jako kluk z Dunajovic jsem Klentnici vždy záviděl Pálavu, a tak jsem se ptal, zda se sáňkovalo i na Pálavě. Ale proč vlastně, když Klentnice je jeden velký kopec. Sáňkovalo se hlavně v dědině.

„Ta skala je, jak bydlela paní Minaříková.“

„Je to ten zub?“ ptám se dost neobratně.

„Tam přece není skala?“

„Tak poprvé je to Dračí skala a nebo je to taky Skala naši paní, to vám pak vysvětlím.“

„Tak tam od té skaly jsme jezdili, jeli jsme uličkou, tady takto kolem hospody.“

Tady po silnici a dále kolem kostela. To se dalo tak jednou za odpoledne, protože to bylo opravdu dlouhé.“

„A pod Vodíčkovým jsme jezdili hodně.“

„Ano, až dále.“

Znovu jsem se zasn timer, jak to bylo jiné sáňkovat v Dunajovicích vedle školy, a tady, těmi uličkami hezky nakloněnými k milovickému lesu.

„My sme došli ze školy, dali oteplovačky, a valili jsme a vždycky jenom usuší a znovu.“
„A když jsme byli malí, tak jsme sáňkovali u Zerzankového.“

„No jeжда. Teď tam bydlí paní H. Tak pod hou jsou takové sklepy a tam je takový malý mírný kopeček. Tak tam jsme se sáňkovali.“

„My jsme jezdili ještě ze Stolovky, úplně ze Stolovky. Tim prudkým, mezi těma stromama. Tam jsme i lyžovali.“

Přeci jen došlo i na tu Pálavu.

„Ze Stolovkytam vede červená, směrem k hradu, tím lesíkem prudkým srázem.“

„Sněhu bylo, pane bože ...“

„A je to tak? Nejsou to jen staré povídky, že býval sněh?“

„Když jsme byli malí, bývalo hodně sněhu, já si pamatuju.“

„Mívali sme uhelné prázdniny, protože nejezdily autobusy. To bylo vždycky: počkáme do půl? Jak nedoje do půl, končíme, všichni dem dom.“

„No, ale byly hromady sněhu, že jsme nemohli dveře doma otevřít. Moje sestry jsou ještě starší a ty vykládaly, že bylo tolik sněhu, až po okenní parapety. A vydrželo to až na Vánoce.“

„No jéje, bývaly krásné Vánoce. Náš tat'ka byl myslivec a my jsme ještě chodili vždycky zasypávat s ta'kou po krmelcích.“

„No a na Štěpána mívali myslivci hon ...“

„....a taky jsme na Štěpána chodily umývat.“

„Umývat?“ Opravdu nechápavým pohledem jsem vyžval dámy k dalšímu vyprávění.

„Ženy chodily umývat chlapy. Ale studenou vodou. Říká se tomu na Štěpána není pána“

...a tak se chodí vždycky po ránu hnedka a pěkně, když je sněh. Tak tím sněhem se chlapi poumývají, aby byli.....“

Tady jsem v nahrávce v hluku ztratil slovo. Snad si jej dokážete doplnit sami.

„A když nebyl sněh, tak vodou se polívali. A oni nám to pak chodili oplácet na Nový rok.“

Nevím, z kama to přišlo, ale bylo to.“

A tak se opět dostáváme k původu rodin v Klentnici a jsme opět u Svárova a Vápenek.

„Vápenky jsou malá osada jako součást Nové Lhoty a těsně u hranice Slovenska, Velká Javořina.“

Tady jsme trošku v povídání zabloudili na Kopánky - Lopenické Bošáčky, odkud pocházela moje babička, ale šup zpátky pod Velkou Javořinu.

„Svárov je taková podobná dědina do kopce jako Klentnice. Náš dědeček, dycky když babička nadávala, že se přesunuli do takových krpálů, říkal, že je to stejné, jak na Svárově.“

Tata byl z Vápenek a mamka ze Svárova, poznali se tady a tady se vzali. Takových rodin je tady víc.“

K našemu stolu přistoupila Romana a zapálila svíčku, přeci jen vánoční atmosféra je základ zajímavého vyprávění.

A tak jsme skočili ke zvykům a jídlu.

„Každý to má podle své rodiny. U nás na Štědrý den vaříme kyselic. Naša je jiná než ta valašská. Hříbky, smetana a sušené trnky ...“

Povídání - zastavení třetí

„Kyselica se jedla celý den, moc jsme nedrželi prasátko, ale žádné maso ... až večer.“

„U nás se říkávalo, že když je někdo v očekávání v rodině, tak bude mít děčko podle toho, kdo o Štědrém dnu přijde na návštěvu ... teď už to nemá smysl, všichni to dopředu vědí, co budou mít.“

„Moc dárků nebylo, bylo nás šest děček, dárky si moc nepamatuju ... byly to maličkosti.“

„Dokud se věřilo na Ježíška, všichni sme očekávali tu chvilíčku, až přijde, ale byly to takové maličkosti.“

„Taký sme nesměli jest vánoční cukroví ... do Štědrého dne, naša mamka to dycky schovávala. A dárky?

Štrufle, punčocháče“

„A co třeba panenky?“

„No ne na Vánoce, ale pamatuju si, že naša mamka mně normálně vyřezávala panenku z řepy. Taký si pamatuju na nábyteček ze dřeva, postýlka, nějaký kredenc k tomu byl a tak. Ještě si pamatuju od sestry panenku z vlasů, tu mám dodneska schovanou, měla takové ty umělé kudrnaté vlasy...už má ty údy teda pošramocené, ale ještě je.“

„Mám takovou příhodu. Byla jsem s mamkou sama doma, dole zvonili a zpívali koledníci ... prostě rodina, děcka, co přišli, přinesli dárky a zase od nás dárky dostali. Mamka povídá: zapal stromeček. Měli jsme krásně nazdobený stromek a v kolekci bývala taková ... bílá nastříhaná vata, takové třásně a tím jsme stromek nazdobili, to vypadalo tak nádherně. Jenže jsem tu svíčku zapálila, tak co celé chytlo Museli jsme ho vyhodit oknem. Ale nic se nestalo, trochu smradu ...“

„Bydlela jsem v Třebíči a na Vánoce jsme vždycky jezdili sem. Třebíč je krásná, ale doma je tady.“

Moc pěkná akce dnes.

Až tady na konci povídání jsem zjistil, že jsem se nedozvěděl, proč se té skále říká Skala naší paní. No snad přistě.

Text Olin Beděra

Svárov a Vápenky

Když už jsme zmínili v povídání Svárov a Vápenky, přidáváme k těmto vesnicím pár informací.

Obec Svárov (Nadmořská výška 290 m n. m.)

První písemná zmínka o existenci Svárova pochází z roku 1375, takže si v roce 2015 Svárov připomněl 640. výročí první písemné zmínky o obci. Za dob války českého krále Jiřího z Poděbrad s uherským králem Matyášem byly zdejší tvrz i obec vypáleny a zpuštěny. Osada zůstala plných 130 let neosídlena a znovu byla obydlena až v roce 1597, kdy nově zbudovanou ves převzal Štěpán Ledenícký.

Svárov nemá vlastní kostel, k dochovaným sakrálním památkám patří 6 křesťanských křížů, troje boží muka a pomník obětem 1. světové války. Novější stavbou je zvonička uprostřed návsi.

K občanské vybavenosti patří obecní vodovod, kanalizace, prozatím bez ČOV, plynofikace.

Obec rovněž disponuje čtyřmi obecními byty. Pracovní příležitosti nabízí firma zabývající se výrobou plastů. Do školy jezdí místní děti do 5 km vzdálených Břežolup, mateřskou školkou navštěvují v sousedním Zlámanci.

V provozu je obchod se smíšeným zbožím a hospoda. Možnost sportovního vyžití mají zájemci ve sportovním areálu s fotbalovým a tenisovým hřištěm, jehož součástí je i malé dětské hřiště.

K romantickým procházkám láká okolí dvou rybníků, které se nacházejí směrem na Zlámanec. Na okolních loukách uvidíte stádo pasoucích se koní.

V dolní části obce je situováno poutní místo Panny Marie, jehož překrásné okolí přímo vybízí k modlitbám a rozjímání. Pravidelně od května do října se zde každý 25. den v měsíci slouží mše svatě.

Obec Nová Lhota - osada Vápenky (Nadmořská výška 490 m n. m.)

Součástí obce Nová Lhota je i několik menších osad a mlýnů. Vápenky vznikly jako dělnická osada koncem 18. století pod Javoňským masivem na hranici tehdejších statků - ostrožského a strážnického. Jméno nese od těžby vápence pro potřeby sklárny v Květné.

Nad Vápenkami pramení Velička, která se u Strážnice vlevá do řeky Moravy. V osadě je zachována řada malebných lidových domků, chráněných jako památková zóna. Od roku 1972 patří celá osada do katastru obce Nová Lhota. Vápenky leží

severovýchodně od Nové Lhoty a jsou oblíbeným turistickým místem při cestě na Velkou Javořinu. Celá oblast nabízí skvělé možnosti pro pěší i cykloturistiku.

Finanční příspěvek
na online realizaci tohoto periodika
včetně řešení pro jeho vydávání svépomocí
poskytuje funprint.eu

Pomáháme radnicím šetřit čas i peníze

www.funprint.eu

*Můžeme mít tisíce přání, tužeb a snů, ale jen štěstí,
zdraví, láska a přátelství dávají smysl našim dnům.*

Láskyplný rok 2024 přeje Obec Klentnice.

Foto Petr Míšek

Čtvrtletník **KLENTNICKÝ ZPRAVODAJ**

vydává obec Klentnice, 692 01 Klentnice 24, IČO 00600199, MK ČR E 24455.

Web: www.klentnice.cz E-mail: zpravodaj@klentnice.cz

Redakční rada: Oldřich Beděra, Ilona Čevelíková, Roman Raszyk.

Příspěvky dopisovatelů se nemusejí shodovat s názorem redakce.

Redakce si vyhrazuje právo krátit a upravovat příspěvky.

Realizace: funprint.eu